ΕΤΟΣ Ι'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 5 Μαΐου 1896 Ἀριθ. 442

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ κ. Ῥοΐδης καὶ αἱ γράφουσαι Ἑλληνίδες.—Τὸ ἐν Παρισίοις Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Γυναικῶν (ὑπὸ κ. Μαρίας Μαρτέν).—Ἐντυπώσεις ἐκ τῶν ἀγώνων. Ἐπιστολὴ Ζ'. Ἡ φιλοπατρία μας. Ἡ νέα ὄψις τοῦ Σταδίου. Ὁ κ. Βικέλας.—Ἡ Ἑλλὰς ἀνέζησε.—Τῇ μικρᾷ Ἀρτέμιδι Καννελίδου (ὑπὸ δος Ξανθίππης Καλοστύπη). — Γυναικεῖος κόσμος.—Θέατρον.=Βιβλία.—Συμβουλαί. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Ο κ. ΡΟΪΔΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Θὰ εἴχαμεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ παρομοιάσωμεν τὸν συγγραφέα τῆς «Παπίσσης Ἰωάννας» πρὸς ἄγγελον, ἱστάμενον μὲ τὴν ῥομφαίαν ἀνὰ χεῖρας πρὸ τῆς πύλης τοῦ καταρρεύσαντος οἰκοδομήματος τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος καὶ καλύπτοντα διὰ τῶν αἰθερίων πτερύγων του τὰς χαινούσας πληγὰς τοῦ ἐν αὐτῷ ἐκτεθειμένου πτώματος, ἐὰν δὲν ἐφοβούμεθα μὴ ἡ παρομοίωσις αὕτη κινήσῃ μειδιάματα καὶ προκαλέσῃ γέλωτας. Ὁ ἄγγελός μας θὰ ἐφαίνετο πολὺ πενιχρὸς ἄγγελος.

Θὰ εἴχαμεν τὴν διάθεσιν νὰ βυθίσωμεν χρυσῆν καὶ ἐλαφρὰν πτέρυγα ἐντὸς ῥοδίνης καὶ ἀδαμαντοπεπασμένης μελάνης καὶ ἐπὶ περγαμηνῆς τῶν παλαιῶν χρόνων νὰ χαράξωμεν εἰς καλλιγραφικωτάτους στρογγύλους χαρακτῆρας τὴν ἐντύπωσιν, ἣν αἱ ἕωλοι ἱερεμιάδες του μᾶς ἐπροξένησαν. Ἀλλ' ἀδυνατοῦμεν καὶ κατὰ τοῦτο νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν κριτὴν τῶν *γραφουσῶν Ἑλληνίδων*, διότι, ὡς δὲν ἀγνοεῖ βέβαια καὶ αὐτὸς αἱ περγαμηναὶ καὶ τὰ χρυσᾶ κονδύλια στοιχίζουν πολὺ ἀκριβά, αἱ δὲ γράφουσαι ὡς καὶ οἱ γράφοντες ἐν Ἑλλάδι εἶναι πτωχοί.

Θὰ ἠθέλαμεν τοὐλάχιστον νὰ τὸν φαντασθῶμεν ἥρωα τῶν αἰθουσῶν διατελοῦντα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν μεθυστικῶν ἀρωμάτων τοῦ βίου ἐκείνου, ἀντιλαμβανόμενον τοῦ λάλου τερετισμοῦ τῶν ἐκεῖ ἀκιζομένων ὡραίων καὶ γαλλοφώνων παρθένων, καὶ ἐμπνεόμενον παρ' ἁβρᾶς τινος συλφίδος ἵνα δικαιολογήσωμεν τὸ πρόγραμμα τῆς ἀνατροφῆς τὸ ὁποῖον φιλοδοξεῖ διὰ τὰς Ἑλληνίδας. Ἀλλὰ τὰ πράγματα μᾶς πείθουν περὶ τοῦ ἐναντίου. Θὰ εἴχαμεν ὅλον τὸν πόθον νὰ τὸν ἐκλάβωμεν τοὐλάχιστον ὡς διερμηνεύοντα τὰς γνώμας παλαιῶν μαρκησίων καὶ βαρώνων μας, μὲ λευκὰ πιτραχήλια καὶ λευκωτέρας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φενάκας ὡς ἔκαμεν ὁ Προυδών. Δυστυχῶς οἱ ἰδικοί μας ἄρχοντες ἦσαν ἄνθρωποι τῶν ὅπλων καὶ τῆς λιτῆς καὶ ἀνεπιτηδεύτου ζωῆς καὶ ἡ μετ' αὐτοὺς γενεά, δὲν ἀποδέχεται εὐκόλως τὰς περὶ τῆς ἀνὰ τὰς αἰθούσας ἐψυμμιθιωμένης ἀνατροφῆς τῶν Ἑλληνίδων ἐξάρσεις τοῦ νεωτέρου τούτου κριτικοῦ.

Θὰ ἠθέλαμεν ἐν τέλει, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν, νὰ ἀκονίσωμεν καὶ γαμψώσωμεν τοὺς ὄνυχάς μας, τὸν ἀπαραίτητον τοῦτον στολισμὸν ὃν θέλει διὰ τὴν γράφουσαν γυναῖκα, καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἀνατάμωμεν τὸ μορμολύκειον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς τῆς «Παπίσσης Ἰωάννας», ἠθέλησε νὰ ἀφομοιώσῃ τὴν γυναῖκα, ἥτις, χωρὶς τὴν ἄδειάν του ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ κοινὸν ὡς συγγραμεὺς ἢ δημοσιογράφος.

Ἀλλ' ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία καὶ οἱ πόθοι μας ναυαγοῦν πρὸ τῆς ἀδυναμίας νὰ ἀνεύρωμεν μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων, τὸν τύπον, ὃν ἀπεικόνισεν ὁ κ. Ῥοΐδης· μεταξὺ τῶν βιωτικῶν καὶ κοινωνικῶν μας συνθηκῶν καὶ περιστάσεων, τὰς περιστάσεις, ἃς ὠνειρεύθη· μεταξὺ τέλος τῆς φιλολογικῆς μας ἐξελίξεως, τὰ κακὰ καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ὁ θαυμαστὴς τοῦ πρὸ ἡμίσεως αἰῶνος λιβελλογράφου τῶν Γαλλίδων γυναικῶν παραθέτει εἰς περιληπτικὴν μετάφρασιν ὡς κριτικὴν μελέτην.

Ἐὰν εὑρισκώμεθα εἰς τὰς αὐτὰς συνθήκας, εἰς ἃς καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας τοῦ 1840, θὰ παρεπέμπομεν τὸν κ. Ῥοΐδην εἰς ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου τῆς κ. Ἰουλιέττας Ἀδὰμ

— τότε κ. Λαμπὲρ—τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Idées Anti-Proudhoniennes ἐκδοθέντος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Θὰ ἔβλεπεν ἐκεῖ ὅτι αἱ ἰδέαι καὶ αἱ θεωρίαι, τὰς ὁποίας μεταφράζει, μεταβάλλονται ἐπιστημονικώτατα καὶ μαθηματικώτατα εἰς οὐτοπίας, αἱ ὁποῖαι οὐδεμίαν εὐτυχῶς ἐξήσκησαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς προόδου καὶ μορφώσεως τοῦ γυναικείου φύλου τοῦ ἔθνους, δι' ὃ ἐγράφησαν. Τοὐναντίον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ἐπίσημος Γαλλία, ἡ Γαλλία ἡ νομοθετοῦσα καὶ τὴν ὁδὸν τῆς προόδου βαίνουσα, εἰργάσθη γιγαντιαίως, ὅπως ριζικῶς ἀνακαινίσῃ καὶ ἀναμορφώσῃ τὴν γυναικείαν ἀγωγήν, ὅπως καταστήσῃ τὴν γυναῖκα, τὴν δίκην πλαγγόνος μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κατατρίβουσαν τὸν βίον της εἰς τὸν ἄσκοπον βίον τῶν αἰθουσῶν παράγοντα χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον εἴς τε τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ ἔθνος.

Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς δὲν συμβαίνει ὅ,τι συνέβαινε τότε εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν. Ἡμεῖς οὔτε πολιτικὴν ψῆφον διεξεδικήσαμεν, οὔτε προνόμια ἐπίσημα ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐπιζητοῦμεν, οὔτε θέσεις κἂν ἐπιφανεῖς καὶ ἀξιώματα. Ἡμεῖς ἐν ἐπιδιώκομεν : τὴν διὰ τῆς ἐντίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς ἐργασίας ἐξασφάλισιν τοῦ ἄρτου τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἕνεκα τοῦ δυσεπιτεύκτου σήμερον καταστάντος γάμου, δι' ἔλλειψιν προικός, κινδυνεύουν νὰ ἀποθάνουν τῆς πείνης.

Ἀλλ' ὁ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνός μας κριτικός, λησμονῶν ὅτι εἶναι Ἕλλην, λησμονῶν ὅτι εἰς τὰς φλέβας τῶν ἀναγνωστῶν του ῥέει αἷμα ὄχι κυανοῦν, ἀλλ' αἷμα τιμῆς, πληρωθὲν διὰ τῆς ζωῆς γενεᾶς ὁλοκλήρου καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ γαλλικὸν πρωτότυπον, ὅπερ ἔχει ὑπ' ὄψιν του γράφων, τολμᾷ αὐτολεξεὶ νὰ μεταφράσῃ τὸν κρονόληρον γάλλον συγγραφέα, ἀποφαινόμενος μετ' ἐκείνου ὅτι δύο μόνα ἐπαγγέλματα ὑπάρχουσι διὰ τὴν γυναῖκα : τὸ τῆς οἰκοκυρᾶς καὶ τὸ τῆς ἑταίρας.

Ὥστε ὅλοι σεῖς οἱ Ἕλληνες πατέρες καὶ ἀδελφοί, οἱ ἐντίμως ἀνατρέφοντες καὶ ἐκπαιδεύοντες τὰς θυγατέρας σας, οἱ εἰς τὴν ὑγιᾶ μόρφωσιν, ἣν δύνασθε νὰ παράσχητε εἰς αὐτὰς σήμερον στηρίζοντες τὰς τοῦ μέλλοντός των ἐλπίδας σας, ἀφοῦ δὲν ἔχετε χρήματα, ἀφοῦ δὲν ἔχετε προῖκας, ἵνα ἀποκαταστήσητε αὐτὰς οἰκοκυράς, ἑτοιμασθῆτε νὰ τὰς προορίσητε διὰ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Ροΐδης θεωρεῖ ὡς μόνον κατάλληλον διὰ τὰς μὴ οἰκοκυρὰς γυναῖκας!

Ἡμεῖς δέ, αἱ ἐπιζητοῦσαι ἀκριβῶς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ τοιούτου τῆς κοινωνίας μας ἠθικοῦ σκοπέλου, εἴμεθα faiseuses d'embarras, αἱ ὁποῖαι ἄλλως κατερχόμεναι εἰς ζητήματα τοιαύτης περιωπῆς, διεκδικοῦσαι μόρφωσιν καὶ ἀνατροφὴν ἐπὶ θεμελίων καὶ βάσεων στερεῶν, ἀναγράφουσαι πᾶν ὅ,τι οἱ ἄλλοι λαοὶ πράττουν καὶ ἔπραξαν πρὸς προλήψιν ἀκριβῶς τοῦ μεγάλου τούτου κακοῦ, ἀναζητοῦσαι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἰδικῶν μας, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν δόξαν καὶ τιμὴν ἐκείνων, ἀκολουθοῦσαι χρονογραφικῶς πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς ἐξύψωσιν τοῦ ἠθικοῦ γοήτρου τοῦ φύλου μας καὶ μὴ ἀκιζόμεναι γράφουσαι, εἴμεθα ἀσυγχώρητοι, διότι δὲν συντελοῦμεν εἰς τὸ νὰ ἐνισχυθῇ ὁ βίος τῶν αἰθουσῶν καὶ τοῦ flirt. Ἀλλ' ὁ κριτικός μας ἀφίνει τὰ κοινωνιολογήματα καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν φιλολογίαν ἀπηλπισμένος, λέγει, διότι μεταξὺ τῶν συγγραφουσῶν γυναικῶν δὲν συνήντησεν ἀκομη καμμίαν Ἕλλιοτ.

Ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς «Παπίσσης Ἰωάννας» εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκεται σήμερον ἡ ἀνδρικὴ φιλολογία, πόσους Γκαῖτε καὶ Σαιξπήρους καὶ Ρενὰν καὶ Βαλζὰκ καὶ Ἀλεξάνδρους Δουμᾶ καὶ Βίκτωρας Οὐγκὼ καὶ Νορδάου ἀριθμεῖ αὕτη, ὅπως ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ θρηνῇ καὶ ἀπελπίζεται διότι αἱ γράφουσαι Ἑλληνίδες δὲν εἶναι ὅλαι Ἕλλιοτ καὶ Σάνδαι καὶ Σεβινιέ ; Δὲν μᾶς λέγει αὐτὸς ὁ πολιὸς πρεσβύτης, ὁ εἰς τὰς Πανεπιστημιακὰς βιβλιοθήκας γηράσας καὶ ὡς μόνον καθαρῶς φιλολογικὸν δημιούργημά του ἔχων νὰ ἐπιδείξῃ μίαν «ΠΑΠΙΣΣΑΝ ΙΩΑΝΝΑΝ», ἐν ᾗ ἐμπαίζεται, καὶ σατηρίζεται τὸ ὑψηλότερον τῆς θρησκείας ἀξίωμα· αὐτὸς ὁ μέχρι τῆς χθὲς καὶ πρὸ ὀλίγου μὴ ἀναγνωρίζων κἂν εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέρχηται τοῦ μαγειρείου· ὁ ἀποκαλῶν πᾶσαν γράφουσαν bas-bleu· ὁ πρεσβεύων ὅτι καὶ τὸ νὰ ζητῶμεν ἀνωτέραν τῆς δημοτικῆς διὰ τὰς γυναῖκας παίδευσιν πράττομεν ἱεροσυλίαν· ὁ σατυρίζων τὴν ἀγωνιζομένην νὰ καταρρίψῃ τὰς γελοίας αὐτὰς προλήψεις τοῦ βαρβάρου παρελθόντος· ποῦ καὶ πῶς ἤθελε νὰ μορφωθοῦν αἱ διάσημοι αὐταὶ συγγραφεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα ; Ὑπὸ τὴν σκιὰν καὶ τὰς ἐμπνεύσεις ποίων μεγάλων διδασκάλων, ποίων κραταιῶν τῆς φιλολογίας ἀναμορφωτῶν, ποίων ἐξόχων νοῶν ἤθελον βαδίσει αἱ μόλις ἀποτολμήσασαι νὰ πιστεύσουν ὅτι ἔχουν καὶ αὐταὶ πνεῦμα ἐπιδεκτικὸν καλλιεργείας, ὅτι ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ γράψουν καὶ ὅτι θὰ ἔχουν τὴν τύχην νὰ ἀναγνωσθοῦν χωρὶς μειδιάματα καὶ εἰρωνείας καὶ σαρκασμούς ;

Καὶ ἦτο ἄλλως δυνατὸν λαός, ἀριθμῶν ἡμίσεως μόλις αἰῶνος ἐλεύθερον βίον, λαὸς ἀγωνιζόμενος εἰσέτι νὰ ἀνεύρῃ τὴν γλῶσσαν, δι' ἧς θὰ ἐξωτερικεύσῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰ διανοήματά του, νὰ ἔχῃ φιλολογίαν ἤδη ὥριμον, νὰ ἔχῃ φιλολογικὸν κύκλον εὐρύτερον, νὰ ἔχῃ ἄνδρας συγγραφεῖς περισσοτέρους τῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων μετρουμένων καὶ τόσον ὀλιγοέργων καὶ αὐτῶν ;

Ἐὰν δ' ὑπὸ τοιούτους ὅρους αἱ γυναῖκες κατώρθωσαν νὰ γράφουν καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται· ἐὰν κατώρθωσαν ἀκριβῶς αἱ ἀνδρικῶς γράφουσαι νὰ τὸν κάμουν νὰ λησμονήσῃ ὅτι εἶναι ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ παλαιοῦ καθεστῶτος, καθ' ὃ ἡ γυνὴ μόνον ἐν τῇ μαγειρικῇ ἠδύνατο νὰ δικαιρθῇ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸν Proudhon τοῦ παρελθόντος, ἵνα τὰς κρίνῃ, ὡς μόνην εὑρίσκων μομφὴν τὸν νευρώδη των κάλαμον, ἐὰν ὅλους τοὺς Ἕλληνας θεωρῇ τόσον κακοὺς συγγραφεῖς, ὥστε νὰ μέμφεται τὰς γυναῖκας διότι γράφουν, ὡς ἐκεῖνοι, δὲν εἶναι ἄρα ὅλα αὐτὰ τὰ ἐὰν τόσοι ἔπαινοι διὰ τὰς γυναῖκας ;

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ κ. Ροΐδης δὲν εὑρίσκεται ἐν τῇ ἀληθείᾳ, διότι δὲν ἀνέγνωσε τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας κρίνει. Ἡμεῖς, αἱ ἀνοίξασαι τὸν δρόμον τῆς δημοσιογραφικῆς καὶ φιλολογικῆς πορείας τοῦ φύλου μας, αἱ προαγαγοῦσαι εἰς φῶς τόσην γυναικείαν πνευματικὴν ἐργασίαν, θα ἠδυνάμεθα νὰ καταρτίσωμεν ὀγκώδεις τόμους ἐκ σελίδων ἐγκατεσπαρμένων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐν αἷς ἡ τρυφερότης, ἡ πρωτοτυπία, ἡ ἁβρότης τοῦ γυναικείου καλάμου νὰ δύνανται νὰ συγκριθοῦν, ὄχι μὲ ἀναγνώσματα παιδικά, ἀλλὰ μὲ ἔργα πραγματικῆς σοβαρᾶς γυναικείας ξένης φιλολογίας.

Ὅ,τι δὲ ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἔπαινον καὶ τιμὴν διὰ τὰς γραφούσας ἑλληνίδας εἶναι ὅτι αὗται δὲν περιέπεσαν εἰς τὸ γελοῖον σημεῖον, εἰς ὃ περιέπεσαν αἱ προηγηθεῖσαι αὐτῶν ξέναι, ἀλλ' ὅτι κατώρθωσαν νὰ συνδυάσουν τὰς ἀρετὰς τῆς καλῆς οἰκοδεσποίνης καὶ συζύγου καὶ μητρὸς καὶ φιλοκάλου γυναικὸς τοῦ κόσμου μὲ τὰς τῆς καλλιεργούσης τὰ γράμματα καὶ τὸ καλὸν καὶ δι' αὐτοῦ ἐπιζητούσης τὴν πρόοδον.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Παρισίων)

Τὸ Διεθνὲς γυναικεῖον Συνέδριον ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ εἰς τὸ Μέγαρον τῶν ἐπιστημονικῶν Ἑταιριῶν, ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τῆς κ. Feresse-Deraisme.

Ἡ κυρία Pognon, πρόεδρος τῆς Γυναικείας Ἑνώσεως ἐπὶ τῶν Δικαιωμάτων τῶν Γυναικῶν, ἐξελέγη πρόεδρος τῆς πρώτης συνεδριάσεως· ἡ δὲ δεσποινὶς Popelin ἐκ Βρυξελλῶν, διδακτόρισσα τοῦ δικαίου, προήδρευε τὴν δευτέραν ἡμέραν.

Ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν ἡ ἐπιτυχία τοῦ Συνεδρίου τούτου. Πολὺ πρὸ τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν ἐγκαινίασιν ὥρας, ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Μεγάρου εἶχεν ὑπερπληρωθῆ κόσμου. Αἱ θέσεις πᾶσαι κατελήφθησαν καὶ αἱ θύραι αὐταὶ ἔβριθον νέων προσερχομένων, πανταχοῦ δὲ ὁπόθεν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τὰς ῥήτορας ἵστατο ἀσφυκτιῶν τὸ πλῆθος. Πολυπληθεῖς ἀντιπρόσωποι τοῦ γαλλικοῦ καὶ ξένου τύπου κατεῖχον τὰς ὁρισθείσας αὐτοῖς θέσεις. Ἡ ἔξοχος αὕτη ἐπιτυχία παρέχει ἡμῖν ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς τεραστίας προόδου τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Τὰ Συνέδρια τοῦ 1889, μ' ὅλην τὴν προσέλευσιν πληθύος ξένων, οὓς ἡ ἔκθεσις εἶχεν ἑλκύσει ἐν Παρισίοις, ὑπελήφθησαν πολὺ τοῦ νῦν Συνεδρίου· ἀλλὰ τότε δὲν ἦσαν αἱ συνεδρίαι κοιναί. Τὸ τοῦ 1892, ὅπερ εὐχάριστα παρέσχεν ἀποτελέσματα, δὲν ἔσχεν ἐπίσης τὰς δικαστάσεις τοῦ παρόντος Συνεδρίου.

Ἰδοὺ τὰ ζητήματα, ἐφ' ὧν τὸ Συνέδριον ἠσχολήθη.

Τετάρτη 8 Ἀπριλίου. Πολιτικὰ δικαιώματα. Ἐθνικότης τῆς ὑπάνδρου γυναικός. Ἡ μετατροπὴ τῶν νόμων ἐπὶ τοῦ γάμου καὶ τοῦ διαζυγίου. Τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας αὐτῆς. Ἡ μετατροπὴ τοῦ ποινικοῦ κώδικος ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἰσότητος τῶν φύλων. Ἡ κατάργησις τῆς κανονισθείσης διαφθορᾶς.

Πέμπτη 9 Ἀπριλίου. Οἰκονομικὰ δικαιώματα. Τὸ ζήτημα τῆς ἐργασίας ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει καὶ ἐφαρμογῇ. Οἱ ἐπιστημονικοὶ νόμοι τῆς ἐργασίας. Ἀρχαιρεσίαι καὶ ἐκλεκτικότης τῆς Γυναικὸς εἰς τὰ Συμβούλια τῶν Prud'homnes, εἰς τὰ Ἐπαγγελματικὰ Συμβούλια, εἰς τὰ Νομοθετικὰ Δικαστήρια καὶ εἰς τὰ Ἔνορκα. Ἡ Γυνὴ, ἡ ἔχουσα τέκνα, βοηθουμένη χρηματικῶς ὑπὸ τῆς Πολιτείας.

Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρακολουθήσωσι κατὰ γράμμα τὸ λίαν βεβαρημένον πρόγραμμα τοῦτο. Τὸ γραφεῖον εὐλόγως δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν συζήτησιν, ἣν ἤγειρεν ἕκαστον ζήτημα, θεωροῦν ταύτην ἐπίσης σπουδαίαν ὡς καὶ τοὺς λόγους τῶν ῥητόρων. Διὰ τοῦτο τὸ περὶ μετατροπῆς τοῦ Ποινικοῦ κώδικος δὲν συνεζητήθη κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ὥστε ἐδέησε νὰ κριθῇ ἀναγκαία καὶ παραπληρωματικὴ συνεδρία κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς.

Αἱ διοργανώτριαι τοῦ Συνεδρίου εἰσὶ λίαν ἱκανοποιημέναι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν. Αἱ συζητήσεις παρετάθησαν ἐπὶ τῶν κυριωτέρων σημείων καὶ αἱ ψηφισθεῖσαι ἀποφάσεις ὑπῆρξαν ἐξαίρετοι.

Ἐν τούτοις, μετ' ἐπιφυλάξεως πάντοτε, ὑποδεικνύομεν ὅτι εἶναι ὀλίγον δύσκολον νὰ ὑπερνικηθῶσιν αἱ προλήψεις τοῦ παρελθόντος καὶ ὑπὸ τῶν μᾶλλον προκεχωρημένων εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα. Ἀπὸ αἰώνων, καθ' οὓς μεταχειρίζονται τὴν γυναῖκα ὡς ὂν κατώτερον καὶ οἱ θερμότεροι ὑποστηρικταὶ αὐτῆς, δὲν συνείθισαν εἰσέτι νὰ βλέπωσιν αὐτὴν βαδίζουσαν μόνην. Ὁμιλοῦσιν αὐτῇ περὶ ἐλευθερίας καὶ παρεμποδίζουσι τὴν ἰδικήν της, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ τὴν προστατεύσωσι καὶ ἐξεπλάγημεν ἀκούσασαι τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ γυναικείου ζητήματος, ζητοῦντας προστατευτικοὺς διὰ τὴν γυναικείαν ἐργασίαν νόμους, ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἐργασία τοῦ ἀνδρὸς παραμένει ἐλευθέρα, καὶ ὁμιλοῦντας περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας γενομένου συναγωνισμοῦ. Οἱ ὁμιλοῦντες οὕτω λησμονοῦσιν, ἐν γνώσει φαίνεται, ὅτι πᾶσα γυνὴ δὲν ἔχει σύζυγον, ὅστις νὰ τῇ χορηγῇ τὰ τοῦ βίου, ὅτι ὑπάρχουσι χῆραι, ἄγαμοι, οἰκογένειαι πολυμελεῖς, τῶν ὁποίων ἑκάστη κόρη, ἐξερχομένη τοῦ Σχολείου, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῶν δαπανῶν τῆς οἰκογενείας καὶ ὅτι ἡ περίοδος αὕτη διαρκεῖ δι' αὐτὴν ἐπὶ ὀκτὼ καὶ δέκα ἔτη. Λησμονοῦσιν ὅτι ὁ ἀνὴρ πολλάκις δὲν ἐκπληροῖ τὰ συζυγικὰ καὶ πατρικὰ αὐτοῦ καθήκοντα καὶ ὅτι συνεχῶς οἱ βασιμώτεροι τῆς οἰκογενείας πόροι εἶναι προϊὸν τῆς ἐργασίας τῆς γυναικός. Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὰς πλάνας ταύτας, ἃς θὰ καταρρίψῃ προσεχῶς ἡ γυναικεία μερίς, ὅπως συγχαρῶμεν ἑαυτὰς διὰ τὰς ληφθείσας ἀποφάσεις ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τοῦ παιδίου, τῶν νόμων τῶν ἀφορώντων τὸν γάμον καὶ τὸ διαζύγιον, τοῦ δικαιώματος τοῦ μισθοῦ καὶ ἄλλων. Πρακτικὰ τῶν δύο πρώτων ἡμερῶν, ἅτινα δημοσιευθήσονται προσεχῶς, εἶναι ἐναργὴς καὶ ἐπαρκὴς ἔνδειξις, ὅτι τὸ Συνέδριον εἰργάσθη σκοπίμως καὶ ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη θὰ ἐπιφέρῃ ἀγλαοὺς καρποὺς εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος

Παρίσιοι **Marie Martin**

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ζ'.

Καλή μου φίλη,

Σοὶ εἶπα ὅ,τι εἶχον νὰ εἴπω περὶ τῶν ἀγώνων, καίτοι ὀλίγον ἄτακτα καὶ ἀσυνάρτητα. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἀφῆκα τὴν καρδίάν μου νὰ ἐκχύσῃ εἰς τὰς γραμμὰς αὐτὰς ὅλην τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν χαράν, ἣν περιέκλειε καὶ ὅτι πιθανὸν νὰ εὑρεθῇ κανεὶς *ἄλλος* ἀπόμαχος τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἀπολαύσεων καὶ συγκινήσεών της, ὁ ὁποῖος νὰ μὲ ψέξῃ ὡς πολὺ διαχυτικὴν καὶ πολὺ νευροπαθῆ.

Τὸ *ἄλλος* αὐτὸ σοὶ τὸ ἐξηγεῖ ἡ ἄνω δημοσιευομένη ἀπάντησίς μου πρὸς τὸν κ. Ροΐδην. Χωρὶς νὰ εἶμαι οὔτε κακόγλωσσος, οὔτε ψυχολόγος δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀποφύγω τὸν πειρασμόν, τοῦ νὰ κάμω μίαν μικρὰν παρομοίωσιν τοῦ ἐπικριτοῦ αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀλώπεκα ἡ ὁποία εὕρισκε τὰς σταφυλὰς ἀώρους Σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτὴ εἶναι σκέψις τῆς στιγμῆς κα

ὄχι μελετημένη ἐκδίκησις. Παρατήρησε φίλη μου, ὅτι, ὅταν ἀρχίσῃ κανεὶς νὰ μὴ ἔχῃ ὀδόντας εὑρίσκει τὰς τροφὰς ἀνουσίους ; Ὅταν δὲν ἔχῃ δύναμιν νὰ περιπατῇ πλέον, εὑρίσκει ὅτι ὁ δρόμος εἶναι κακὸν πρᾶγμα ; Ὅταν δὲν δύναται νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰς τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις τῆς νεότητος, τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς ὑγείας, τὰς εὑρίσκει μωρὰς καὶ γελοίας ; Ὅ,τι συμβαίνει, φίλη μου, μὲ τὸ σῶμα, συμβαίνει δυστυχῶς καὶ μὲ τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἀρχίσῃ τις, ἕνεκα τῆς ἡλικίας, ἕνεκα τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν, ἕνεκα διαφόρων λόγων νὰ αἰσθάνεται τὴν παρακμὴν κατακλύζουσαν μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν φαιὰν ὕλην τῆς κεφαλῆς, τότε ἐπιτίθεται σκαιῶς καθ' ὅλων ὅσοι ἔχουν νοῦν ἀκμαῖον καὶ τοὺς μέμφεται καὶ τοὺς ὑβρίζει δι' αὐτό. Ὅταν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους, ἐκεῖ παρὰ τὸ θηλάκιον, ἐν ᾧ τοποθετοῦν τὸ ὡρολόγιον, ἀντὶ καρδιᾶς ἔχει μείνει μόνον ἓν παράχορδον καὶ ἐκνευρισμένον ὄργανον, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ δι' οὐδένα ἄλλον λόγον, παρὰ μόνον ἵνα μετρῇ τὰς ὥρας τοῦ ἀνιλεῶς καὶ ἀσκόπως διαρρεύσαντος καὶ ἀποιχομένου χρόνου, τότε ὁ χαρακτὴρ στρεβλοῦται, ἡ διάνοια ἀμβλύνεται καὶ οἱ ἐξυπνότεροι τῶν ἀνθρώπων μεταβάλλονται εἰς ὀργανέτα κακόηχα, τὰ ὁποῖα ἐν στιγμαῖς εὐδίας καὶ γαλήνης θρηνολογοῦν διὰ συμφορὰς καὶ κεραυνούς.

Ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν ἐγὼ λησμονηθεῖσα. Ὁμολόγησον ὅτι εἶναι ἀνυπόφορος μὲ τὰς παρεκβάσεις μου καὶ ὅτι μὲ αὐτὰς τὰς περιγραφὰς τῶν ἀγώνων σὲ ἠνάγκασα νὰ ἀκούσῃς τόσας σκέψεις καὶ γνώμας ἀσχέτους πρὸς τὸ θέμα μου, ὥστε νὰ δικαιώνουν πᾶσαν ἄλλην περὶ αὐτῶν κρίσιν, ἢ τὴν τῆς πολὺ σοβαρᾶς καὶ ἀκριβολόγου.

Θαυμάσιος πατριωτισμὸς

Ἀλλ' οἱ ἀγῶνες ἐτελείωσαν. Καὶ ἤδη εὑρισκόμεθα εἰς τὴν τελετὴν τοῦ στεφανώματος. Ἡμέρα χειμερινή, ψυχρά, βροχερά, παγετώδης. Ὁ ἥλιος ἐνόμισε, φαίνεται, περιττὴν τὴν αἴγλην του, περιττὸν τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν ἀκτίνων του στεφάνωμα, ἀφοῦ οἱ κατηυγασμένοι, μὲ τῆς ἀρχαίας δόξης μας τὸ ἀκτινωτὸν κλάδοι τῶν κοτίνων, ἐπρόκειτο νὰ ἀποτελέσουν τὸν ὡραιότερον κόσμον τῆς ἑορτῆς. Ὑπὲρ τὸ πάλλευκον Στάδιον ὁ οὐρανὸς ἐξέτεινε πυκνὰ τὰ φαιοσκότεινα παραπετάσματά του, τὰ ὁποῖα ἀνεδιπλοῦντο εἰς πτυχὰς μεγαλοπρεπεῖς καὶ γραφικάς, ἀφίνοντα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ὑποφαίνεται τὸ ἐξ ὁλοσηρικοῦ ὑποδίπλωμά των ὀλίγον κυκνοῦν σαπφείρινον. Οὕτω τὸ Στάδιον παρίστα εἰκόνα κολοσσιαίας αἰθούσης τοῦ συρμοῦ, σκοτεινῆς ὀλίγον, μὲ τὸ ἡμίφως αὐτὸ τὸ ὁποῖον τεχνητῶς ἐπιτηδεύονται αἱ αἴθουσαι τῆς ἐποχῆς μας, αἱ ἀντιγράφουσαι τὰς συνηθείας τῶν πόλεων τῶν ὑπερβορείων κλιμάτων.

Τοῦτο δὲν μᾶς ἠμπόδισε νὰ τρέξωμεν ἐκεῖ, εὐθὺς μετὰ τὸ γεῦμα, ἐνδεδυμέναι χειμερινά, ριγοῦσαι ὀλίγον, ἀλλὰ μὲ καρδιὰν θερμὴν καὶ ὁλόκληρον ἐπανάστασιν διοργανοῦσαν εἰς τὰ στήθη.

Τὸ Στάδιον πολὺ πρὸ τῆς ὁρισθείσης διὰ τὴν τελετὴν ὥρας εἶναι πλῆρες. Ὁ λευκὸς ὡς τῶν ἀρχαίων θεῶν χιτών του δὲν φαίνεται πλέον. Τὰ πολύχρωμα ἐνδύματα τοῦ ἐπὶ τῶν βάθρων του συνωστιζομένου πλήθους ἀποτελοῦν ἤδη ἐπιχιτώνιον ἐκ ψηφιδωτῶν σχεδίων καὶ ἀραβουργημάτων πολὺ γραφικόν. Οὕτω μὲ τὴν νέαν μορφήν του φαίνεται ὑπενδυθὲν μανδύαν ἀπέραντον Βυζαντινοῦ τινος αὐτοκράτορος, πομπωδέστερον τοῦ λεοκοῦ ἀλλὰ καὶ ἀχαριτώτερον ἐκείνου.

Αἴφνης, ὡσεὶ ὄπισθεν τῶν φαιῶν παραπετασμάτων εἶχον τοποθετηθῆ χιλιάδες ψυχρολουστικαὶ συσκευαὶ καὶ εἰς ὡρισμένον σύνθημα ὅλαι ὁμοῦ ἐξετίναξαν τοὺς ὑδρορρόας σωλῆνάς των ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, βροχὴ πυκνή, ραγδαία ἐπλήρωσε τὸ κενὸν μὲ τὰς ἀλματικῶς θρομβούσας σταγόνας της, διὰ τῆς ρευστῆς διαφανείας τῶν ὁποίων τὸ Στάδιον παρουσίαζε νέαν ἐντελῶς ὄψιν.

Θὰ σκεφθῇς φυσικώτατα ὅτι θόρυβος, τρεξίματα, ταραχή, ἐπηκολούθησε τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν ψυχρολουσίαν, καὶ ὅτι τὴν ἀνεμοζάλην αὐτὴν τοῦ τρεπομένου εἰς φυγὴν πλήθους θὰ σοὶ ἀπεικονίσω. Ὄχι, φίλη μου. Ὅτι θὰ ἀκούσῃς θὰ σοὶ φανῇ ἴσως ὀλίγον ἀπίστευτον, ἀλλὰ εἶναι ἀληθέστατον καὶ χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν ὅλου τοῦ κόσμου, ὅστις συνωστίζετο ἐκεῖ. Εἰς οὐδένα καὶ ὅπερ ἀξιοθαύμαστον εἰς οὐδεμίαν ἐξ ὅλων ἡμῶν ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ φύγῃ. Ποῦ ἐκρύφθησαν λοιπὸν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλα τὰ εὐαίσθητα νεῦρα τῶν μαμμοθρέπτων δεσποινίδων, τὰ ὁποῖα μόνη ἡ εἰς τὴν ἀτμόσφαιρα ὑγρασίαν φέρει εἰς ἀπελπισίαν καὶ αἱ ἀρθρίτιδες καὶ αἱ νευραλγίαι τῶν πκρηλίκων κυριῶν ; Ποῦ εὑρέθη ὅλος αὐτὸς ὁ ἡρωϊσμός, ὅλη αὐτὴ ἡ αὐταπάρνησις τοῦ φύλου μας καὶ τί θερμότης θεία διεθέρμαινεν ὅλας καὶ ὅλους τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὥστε νὰ ἀψηφήσουν καὶ αὐτὴν τὴν ὑγείαν καὶ αὐτὴν τῶν ὡραίων ἐσθήτων τὴν καταστροφήν, ὑπὸ φόβου μήπως ἀπολέσουν τὴν συγκίνησιν, τὴν εὐτυχίαν τῆς τιμητικῆς ἐκείνης ἑορτῆς ;

Ἐνθυμήθην ὅτι φίλη κυρία, πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ εὐπαίδευτος, μοὶ ἔλεγεν ἄλλοτε ἐν πλήρει εἰλικρινείᾳ ὅτι ποτέ της δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ καὶ αἰσθανθῇ τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας. Τὴν διέκρινον τὴν στιγμὴν ἐκείνην περίρρυτον ὑπὸ βροχῆς, διότι δὲν εἶχεν ὀμπρέλαν, διπλόνουσαν καὶ θέτουσαν τὸ ὡραῖον καὶ πολυτελὲς βελούδινον ἐπανωφόριόν της ἐπὶ τοῦ καταβρόχου καὶ λασπωμένου καθίσματος, ἵνα ὀλιγώτερον αἰσθάνεται τὴν ὑγρασίαν. Καὶ μοὶ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ τῆς φωνάξω : Ἰδοὺ ὅτι ἐνόησες τὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας, ἀφοῦ καὶ τὴν ὑγείαν σου καὶ τοὺς στολισμούς σου ἐκθέτεις εἰς κίνδυνον, ἵνα ἔχῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃς τὴν πατρίδα σου τιμωμένην καὶ στεφανουμένην ἐν τοῖς προσώποις τῶν ἐκλεκτοτέρων τέκνων της.

Ναί, φίλη μου, οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀφύπνισαν τὸ αἴσθημα αὐτὸ τὸ νυσταλέον, τὸ ὁποῖον οἱ διδάσκαλοι μας τόσον ἄτεχνα προσπαθοῦν νὰ μᾶς διδάξουν μὲ τὴν Γραμματικὴν καὶ τὸ Συντακτικὸν εἰς τὰ σχολικὰ ἐδώλια. Ἡ φιλοπατρία δι' ἀνθρώπους, ὡς ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι οὔτε πολέμους εἴδομεν, οὔτε εἰρηνικὰ κἂν τρόπαια ἀνηγείραμέν που ἔτι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς νηπιακῆς κοίτης μας συνειθίζομεν νὰ θαυμάζωμεν πρῶτον τὴν ἔνην παιδαγωγόν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὰ παιδικά μας βήματα καὶ τὴν παιδικήν μας καρδίαν καὶ ἔπειτα τοὺς ξένους λαούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δανειζόμεθα καὶ οἰκογενειακὸν καὶ κοινωνικὸν βίον, καὶ ἀρχὰς καὶ παραδόσεις καὶ ἤθη καὶ ἐνδύματα καὶ φιλολογίαν καὶ γλῶσσαν σχεδόν· ἡ φιλοπατρία, λέγω, δι' ἡμᾶς εἶναι θεωρία τις, τὴν ὁποίαν ὁ ἐγκέφαλος ἀποδέχεται, ἀλλ' ἡ ὁποία σπανιώτατα κατέρχεται χαμηλότερα, καὶ σπανίως φθάνει καὶ μέχρι τῆς καρδίας.

Κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη, καθ' ἃ ἡ πολιτεία καὶ δημοσιογραφία ἀμιλλῶνται τίς νὰ ὑποβιβάσῃ πλειότερον τὸ γόητρον αὐτὸ τῆς πατρίδος, ἡ θεωρία αὐτὴ εἶχε μεταβληθῆ εἰς οὐτοπίαν καὶ ὁ πατριωτισμὸς ἦτο αἴσθημα, διὰ τὸ ὁποῖον πᾶς Ἕλλην καὶ πᾶσα Ἑλληνὶς, ἐκ τῶν λεγομένων μάλιστα *καθὼς πρέπει*, ἐφαίνετο ὅτι ἠρυθρία. Ἐνθυμεῖσαι βέβαια τὴν ἱστορίαν ἣν σοὶ εἶχον διηγηθῆ ἄλλοτε περὶ ἑνὸς ἀρχοντόπαιδος συμπλωτῆρός μου. Ἡ ἱστορία αὕτη εἶναι κοινὴ διὰ πολλὰς καὶ διὰ πολλούς.

Ἡ νέα ὄψις τοῦ Σταδίου

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ πάλιν ὅτι ἡ παρέκβασίς μου ἀπειλεῖ νὰ μεταβάλῃ τὴν περιγραφήν μου εἰς ἄρθρον κοινωνικόν. Λοιπὸν ἐκ τῆς βροχῆς ἐκείνης, ἐκτὸς τοῦ ὡραίου αἰσθήματος τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸ ὁποῖον πάνδημον καὶ ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἐκδηλώσει διετρανοῦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀπεκομίσαμεν καὶ μίαν ἔτι ὡραίαν εἰκόνα τοῦ Σταδίου, ὑπὸ νέον αὐτὴν τὴν φορὰν ἔνδυμα. Ἐνόμισες ὅτι ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ὁ βυζαντινὸς αὐτοκρατορικὸς μανδύας, ὑφ' οὗ ὡς σοὶ προεῖπον ἡ μαρμαρίνη αὐτὴ μεγαλειότης εἶχε καλυφθῆ, ἀντικατεστάθη ὑπὸ μυριάδων μικροσκοπικῶν σκηνῶν, μικρῶν καὶ μεγάλων, ἐρυθρῶν καὶ μελανῶν, ὠχρῶν καὶ λευκῶν, κυανῶν καὶ ροδίνων, πάντων τέλος τῶν χρωμάτων καὶ διαστάσεων. Σκηναὶ μικροσκοπικαὶ ἀληθῶς ποικίλλουσαι ἀπὸ τῆς μικρότητος τῶν παιδικῶν ἀλεξηλίων μέχρι τοῦ μεγέθους τῶν ἀνδρικῶν ἀλεξιβροχίων, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι ὑπενθύμιζον τὰ παραμύθια τῆς «Χαλιμᾶς», τόσον ἀστραπιαίως ἐφύτρωσαν ἐκεῖ καὶ τόσας νύμφας ἀνθηρὰς καὶ ροδοπλάστους, τόσας μαγίσσας μὲ ὀφθαλμοὺς πυροπλητὰς ἐκάλυπτον ὑπὸ τὰς μικροσκοπικὰς στέγας των. Ὡς θέαμα ἦτο ἀμιμήτως ὡραῖον καὶ φανταστικόν. Ὡς εἰκὼν ψυχικὴ ἦτο ἡ φαεινοτέρα, ἣν ἔχομεν νὰ ἐπιδείξωμεν ὡς λαὸς ἐν στιγμῇ εἰρήνης, ἑορτάζων τοιαύτην τῆς πατρίδος ἑορτήν.

Ὁ κ. Βικέλας

Καὶ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν βροχὴν καὶ τὴν ἀνεμοζάλην εἰξεύρεις ποῖος περιεφέρετο εἰς τὸν στίβον ἀσκεπής, ἀδιάφορος, χωρὶς ἀλεξιβρόχιον, θαυμάζων τὸ ὡραῖον θέαμα καὶ παρατείνων τὴν ἐκεῖ ἐμμονὴν τοῦ πλήθους, ἵνα περισσότερον ἱκανοποιήσῃ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐντύπωσίν του καὶ ἀνετώτερον ἀπολαύσῃ τὸ ὡραῖον καὶ γλυκὺ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἐπλημμύρει τὰς ψυχὰς ὅλων καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀφύπνισις ὠφείλετο εἰς τὴν πρωτοβουλίαν του ; Ὁ Πρόεδρος τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων κ. Βικέλας.

Σὺ, ὡς Παρισινὴ Ἑλληνὶς, ὀφείλεις βέβαια νὰ γνωρίζῃς τὸν ἄνδρα τοῦτον, τὸν εἰς τὴν Γαλλίαν μεταφυτεύσαντα *τὸν Ἑλληνισμὸν τῶν σοφῶν*, τὸν ἱδρυτὴν τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, τὸν νεωτεριστὴν τῆς γλώσσης μας, ἀλλ' ὄχι καὶ χυδαιοθαυμαστήν.

Εἶναι μία φυσιογνωμία πρωτότυπος ἐν πᾶσιν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες θέτουν τὴν ἐπίσημον σφραγῖδά των εἰς τὴν ἐποχὴν καὶ εἰς τὸν λαόν, εἰς ὃν ἀνήκουν. Ἐὰν ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Λουκῆ Λάρα» καὶ τῶν πρώτων Ἑλληνικῶν διηγημάτων δὲν ἔθετε, ὡς σοὶ εἶπον, τὰ στερεὰ θεμέλια τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ μυθιστορήματος καὶ διηγήματος καὶ δὲν εἶχε καταλάβει διὰ τοῦτο τὴν θέσιν, ἣν ἐπαξίως κατέχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς συγχρόνου φιλολογίας μας, ἡ πρωτοβουλία του διὰ τὴν ἐδῶ τέλεσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων θὰ ἤρκει, ἵνα τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον.

Ἴσως ἡ λέξις σοὶ φανῇ μεγάλη, ἴσως σοὶ φανῇ πομπώδης. Διερμηνεύει ὅμως αὕτη πιστῶς τὴν σκέψιν μου. Καὶ εἰξεύρεις ὅτι, ἀφοῦ ὁ κ. Ροΐδης μὲ μετεβάπτισεν ἄνδρα ἀκριβῶς διὰ τὸ ὕφος καὶ τὸν τρόπον μου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ γράφειν, ὅ,τι λέγω δὲν δύναται νὰ εἶναι οὔτε ἀπόρροια γυναικείας ψυχικῆς εὐαισθησίας, οὔτε κἂν γυναικείας ἐλαφρᾶς ἀντιλήψεως. Εἶναι, φίλη μου, σοβαρόν, πιστόν, ἀκριβές ὅ,τι λέγω, ἀκριβῶς ὡς εἶναι σοβαροὶ καὶ πιστοὶ εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἀντιλήψεις των οἱ ἰσχυρότεροι ἐκ τοῦ ἀσχήμου φύλου σύντροφοί μας.

Λοιπὸν ἡ σελὶς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἐν τῇ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ μας εἶναι μία σελὶς ἀθανασίας καὶ ὁ λαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ δημιουργήσῃ τοιαύτην σελίδα εἶναι ὁ κ. Βικέλας.

Μόνον ἄνθρωπος ψυχολόγος, παρατηρητὴς καὶ πατριώτης ὡς αὐτός, ἐκτιμήσας καὶ κατανοήσας τὴν φύσιν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Ἕλληνος ἀπὸ τῶν ὑπερτάτων ἀρχόντων καὶ ἑκατομμυριούχων του μέχρι τοῦ τελευταίου χειρώνακτος, ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ πραγματοποιήσιμον τὴν ἐδῶ ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τῶν ἀγώνων καὶ ὡς ἐμπνευσμένος τῆς πατρίδος ἀπόστολος καὶ τῶν προγονικῶν δικαιωμάτων της διεκδικητὴς νὰ ζητήσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ, ὃν εἰς τὴν πατρίδα μας ὀφείλουν ὅλοι οἱ ξένοι λαοί, τὴν τιμὴν τῆς προτεραιότητος εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐὰν ὁ κ. Βικέλας δὲν ἐπολεμήθη ὡς ὁ κ. Φιλήμων, ἔφερεν ὅμως μεγάλην προσωπικὴν εὐθύνην ἀπέναντι ἰδίᾳ τῶν ξένων, οἵτινες εἶχον διοργανώσει τὸ Διεθνὲς ἐν Παρισίοις Ἀθλητικὸν Συνέδριον.

Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἐπιτυχὴς καὶ θριαμβευτικὴ διεξαγωγὴ τῶν ἀγώνων ὑπῆρξεν ἐν ταὐτῷ θρίαμβος καὶ ἐπιτυχία ἰδική του. Καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἡμέραν αὐτήν, καθ' ἣν ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἐπρόκειτο νὰ κυματίσῃ ὑψηλά, ὑψηλά, ἐκεῖ εἰς τὸν ἱστόν, ὑψηλότερον ὅλων τῶν σημαιῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν καὶ παραπλεύρως τῆς Ἀμερικανικῆς, ἡ καρδία τοῦ κ. Βικέλα, ὅλη χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸς, τοῦ ἔδιδεν ἐλπίδας, ὅτι ἡ καταιγὶς αὐτή, ὡς τόσαι ἄλλαι πρὸ τῶν ἀγώνων καταιγίδες, θὰ παρήρχετο καὶ ἡ ἑορτὴ δὲν θὰ ἀνεβάλλετο.

Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς, ὡσεὶ θέλων νὰ παρατείνῃ διὰ μίαν τοὐλάχιστον ἡμέραν ἔτι τὰς ἀλησμονήτους ἐκείνας συγκινήσεις, ἐξηκολούθει ἐπιμόνως τὸ καταβρετικὸν ἔργον του. Καὶ ἡ ἑορτὴ Ἀνωτέρᾳ Ὑψηλῇ διαταγῇ ἀνεβλήθη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἐπίκειται ἀλλαγὴ τῆς κομμώσεως. Νῦν κυριαρχοῦσι τρεῖς ἢ τέσσαρες τρόποι, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν προδίδει χάριν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ ἐξαίρει τὴν φυσιογνωμίαν. Ἰδίως δὲ ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ὠτὸς παρετηρήθη καὶ ὑπὸ αὐτῶν τῶν ζωγράφων ὅτι γηράσκει ἐπαισθητῶς τὴν γυναῖκα, καθιστῶσα τεσσαρακοντούτιδα καὶ τὴν εἰκοσαέτιδα νεάνιδα.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ μεγάλοι σχήματος πίλοι ἀπαιτοῦν βοστρυχωμένην ὀλίγον τὴν κόμην ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐλπίζεται ὅτι τοὐλάχιστον τῆς βοστρυχώσεως κατάπτωσις δὲν θὰ ἐπέλθῃ διὰ τὰς νέας.

Ἐπεφάνησαν τελευταῖον Ἀγγλίδες τινὲς μετὰ βοστρυχώσεων ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρριμμένων ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΓ' ἀλλ'

ὁ τρόπος οὗτος παραμένει διὰ τὰς ἄνω τῶν πεντήκοντα ἐτῶν γυναῖκας. Ἀλλὰ τὶς κομμωτὴς θὰ φέρῃ εἰς φῶς διασκευὴν κατάλληλον τῆς κόμης; Οὐδεὶς φαίνεται σοβαρῶς μέχρι τοῦδε ἐσκέφθη, οὐχ ἧττον αἴσιοί τινες δοκιμαὶ ἐγένοντο πρόαγγελοι μεταβολῆς κτενίσματος.

Ἤδη ἐγκατέστησαν ἐκ νέου εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτοῖς θέσιν τὰ ἀπὸ πολλοῦ διὰ χρωματιστῶν ἐσωρρούχων ἀντικατασταθέντα λευκά. Ἐπανῆλθεν ἡ βασιλεία τῆς βατίστας, τοῦ λινοῦ καὶ περκαλίου, ἀρωματιζόμενα ἐν αὐτῇ τῇ πλύσει δι' ἴριδος, ἥτις πανταχοῦ κατέστη τὸ εὐνοούμενον ἄρωμα, ἀπὸ μεμακρυσμένης ἤδη ἐποχῆς.

Ὑπὸ ἐχεμύθειαν ψιθυρίζεται ἡ μεταλλαγὴ τοῦ χρώματος τῆς μιᾶς τῶν καλτσοδετῶν, διὰ τὰς κορασίδας, ὥστε ἡ μία νὰ εἶναι ἐρυθρά, ἡ ἄλλη λευκή, ἢ μία κυανῆ καὶ ἡ ἄλλη κιτρίνη.

Τὰ τόσον δαπανηρὰ λευκὰ χειρόκτια ἤδη ἁμιλλῶνται μετὰ τῶν μαύρων. Μία τῶν κομψοτέρων γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας καθιέρωσε τὰ μαῦρα, ἀντεπεξελθοῦσα θαρραλέως κατὰ τοῦ ἀφηρημένου συρμοῦ τῶν λευκῶν· ἡ ὅλη αὐτῆς περιβολὴ ἦτο χρώματος ἀχύρου, μὲ φιόγγους ἐκ μαύρου βελούδου ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐγκατεσπαρμένους, ἐφόρει δὲ χειρόκτια μαῦρα, εἰς ἐπίσημόν τινα ὑποδοχήν. Ὁ νεωτερισμὸς οὗτος ἔσχε μιμητρίας. Ἀλλὰ πόσον τολμηρὸν καὶ εὐφυὲς εἶναι ν' ἀποτινάσσῃ τις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν ζυγόν, ἰδίως ὅταν ἡ γυνὴ εἶναι νέα ὡραία καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς νὰ ἐπιβάλλῃ ἰδέας τινὰς τόσον ἰδιορρύθμους ὅσον καὶ φρονίμους! Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος νεαρὰ ἀριστοκρᾶτις γυνὴ εἶναι ἑδραίας καὶ ἐγνωσμένης καλαισθησίας καὶ δικαίως παρακολουθεῖται εἰς τὴν ἣν τέμνει νέαν ὁδόν.

Λίαν φιλοκάλως στολίζονται κατὰ τὸ θέρος τοῦτο οἱ πῖλοι. Μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς ἀνέμιξαν τὰ χρώματα καὶ μόνος ὁ συνδυασμὸς τοῦ λευκοῦ τουλίου μετὰ τοῦ μαύρου ἐπ' αὐτοῦ θεωρεῖται ἀτυχής. μ' ὅλην τὴν κατάχρησιν ἣν ἔκαμον τῶν δύο αὐτῶν χρωμάτων.

Αἱ περιελίξεις τοῦ τουλίου καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ στρογγύλοι φιόγγοι εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ φαιοῦ, ἀναμίκτου μετὰ ροδίνου, ἀπαιτοῦσι μεγάλην καλαισθησίαν, μαλακὰς ὁπωσοῦν ψιάθας καὶ λεπτὰ ἄνθη, ἢ ὡραίας πτέρυγας, τέλος συνδυασμὸν οὐχὶ πολυτελείας, ἀλλὰ κομψῆς καὶ φιλοκάλου λεπτότητος.

Τὰ σχήματα τῶν πίλων, διὰ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας, τείνουσιν εἰς περιορισμὸν πρὸς τὸ μικρόν· βλέπει τις πολλὰ-πολλὰ toques, μετὰ περιεσταλμένου ὀλίγον γκαρνιρίσματος, προεξαρχούσης μιᾶς πτέρυγος κατὰ τὸ ἀριστερὸν μέρος λίαν ὑψωμένης μᾶλλον πρὸς τὰ ἔμπροσθεν.

Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν toques ἔχει τὴν ὑπεροχὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων καὶ προτιμᾶται, διότι ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν κόμην νὰ φαίνηται, ἐνῷ αὕτη κρύπτεται ὑπὸ τοὺς μεγάλους ψιαθίνους πίλους σχήματος Λουδοβίκου ΙΣΤ' τοὺς ὁποίους ἐπὶ μᾶλλον φέρουσιν ἐφέτος κεκλιμένους ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀπείρως προτιμητέους διὰ τὰς καθημερινὰς ἐξόδους. Στολίζουσιν αὐτοὺς διὰ τουλίου, ταινιῶν, ἀνθέων, καὶ τὸ πρωτοτυπώτατον τῆς ἐποχῆς δι' ὡραίων πτερύγων εὐλυγίστων καὶ κεκλιμένων ἐν σχήματι παραδεισίου πτηνοῦ. Τοιαῦται πτέρυγες τεχνηέντως κατασκευάσθησαν ὑπὸ διαφόρους χροιὰς ἀναλόγους τῶν σπανίων παραδεισίων πτηνῶν, καὶ μεγάλη χρῆσις γίνεται αὐτῶν. Toques ὁλόμαυρα μὲ κορυφὴν ἐκ μαύρων χανδρῶν, ἐστολισμένα διὰ πτερύγων ἐπίσης μαύρων, ἁρμόζουσιν ἐξαισίως μετ' ἀνοικτοῦ χρώματος ἐνδυμασίας.

Τὰ σχήματα τῶν μικρῶν πετάσων ποικίλλουσι διαφόρως, ὡς καὶ οἱ στολισμοὶ αὐτῶν. Μικραὶ σκοῦφιαι ἐκ χανδρῶν, λεπτῶς ἐπεξειργασμένης ψιάθου, ἢ πασεμαντερὶ μετὰ δεσμίδος ἀνθέων, ἰδίως σκιερῶν ῥόδων, κρατούσης ἀριστερὰ δεσμίδα πτερῶν στρουθοκαμήλου, ἀποτελοῦσι τὸ κύριον θερινὸν ὕφος τῶν μικρῶν πίλων.

Ἕτερον σχῆμα ἀσύνηθες καὶ χαριέντως καλύπτον εἶναι εἶδος σκούφιας μετὰ στρογγύλην κορυφήν, κατερχομένων τῶν πλαγίων τοῦ γύρου μερῶν ὄπισθεν τῶν ὤτων. Τὸ εἶδος τοῦτο προτιμᾶται ὑπὸ τῶν βοστρυχουσῶν τὴν κόμην των κυριῶν καὶ στολίζεται διὰ παραδεισίου πτηνοῦ, ἐξαίρει δὲ ἰδιαζόντως τὴν καλλονήν. Κυρίως ὁ πῖλος αὐτὸς γίνεται ἐκ σουρωμένου τουλίου, μὲ παρυφὰς ἐκ χανδρῶν ἢ ἀργυρῶν πετάλων.

Ὑποδεικνύεται προσέτι ὡς ἐξαίρων τὴν μελαγχροινὴν ἢ ξανθὴν χροιὰν τῶν κυριῶν, ὁ συνδυασμὸς τῆς πυρρᾶς ψιάθου μετὰ γαρνιρίσματος μαύρου καὶ μικροῦ στολισμοῦ ἀνοικτοῦ χρώματος, κοσμήματος ἢ ἄνθους π. χ. πῖλος ἀμαζῶνος, πλατύγυρος, ἀνυψούμενος καὶ κατερχόμενος κατὰ μέρη, συμφώνως πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν, ἐκ ψιάθης πυρρᾶς ἢ κορυφὴν ἐπίπεδον, κρυπτομένην σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ φιόγγου ἐκ δαντέλλας πυρρᾶς, μὲ τὰς ἄκρας αὐτῆς λίαν ἀνυψωμένας. Ἔμπροσθεν, καθ' ὅλον τὸν γύρον πλαισιοῦντα τὸ μέτωπον, ῥόδα μαῦρα, μέσῳ τῶν ὁποίων λαμπυρίζει εἶδος σμαράγδου μεγάλου λίθου, συγκρατοῦντος πτέρυγα ἐξ ἐλαφρῶν καὶ λεπτῶν μαύρων πτερῶν, μὲ πρασίνας διακυμάνσεις. Ὁ πῖλος οὗτος ἁρμονικῶς συνοδεύει μαύρην ἐνδυμασίαν ἀγγλικοῦ σχήματος. Τὸ μέλαν χρῶμα δὲν προορίζεται μόνον διὰ τὸ πένθος κατὰ τὸ θέρος τοῦτο.

Ἐπίσης ὡραῖα περιβάλλει τὸν τράχηλον πυκνὸν πτυχωτὸν τούλιον μαῦρον, οὗτινος τὰς ἄκρας στηρίζουσι μακροὶ φιόγγοι ἐκ μαύρου ἀτλαζίου.

Φιλόκαλος.

Η ΕΛΛΑΣ ΑΝΕΖΗΣΕ

Ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παληά, τὰ φημισμένα χρόνια
ποὔχυνε φῶς ἀνέσπερο τῆς δόξης ἡ λαμπάδα,
π' ἄνθουσαν τῆς ἐλευθεριᾶς τὰ λούλουδα αἰώνια
καὶ στόλιζαν ἀθάνατα στεφάνια τὴν Ἑλλάδα.

—

Ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παληὰ τὰ φημισμένα χρόνια,
πυκνὸ σκοτάδι σκέπαζε τὴ τιμημένη γῆ μας,
τὴν σκέπαζαν λησμονησιᾶς ἡ παγωνιά, τὰ χιόνια,
κι' οὐδὲ μιὰ ἀχτίδα ἔφεγγε στὴ θλιβερὴ ζωή μας

—

Μὰ ξάφνου, ξάφνου μέρωσαν τὰ σύννεφα τὰ μαῦρα,
κι' ὁ ἥλιος πρόβαλε λαμπρὸς γιομᾶτος περηφάνεια,
λυῶσαν τὰ χιόνια μονομιᾶς στὴ φλογερή του λαύρα,
κι' ἡ χώρα ἡ πανένδοξος ἐβγῆκ' ἀπ' τὴν ἀφάνεια.

—

Τὸ Στάδιο ποῦ χάριζε τὴ φήμη στὴν Ἑλλάδα,
καὶ μὲ ἐληὰ στεφάνωνε τὴ δύναμι, τὰ κάλλη,
εἰς τὸν ἀρχαῖο τὸν καιρό, τὸ Στάδιο καὶ πάλι
τῆς δόξης τὴν ἀτίμητη μᾶς ἄναψε λαμπάδα.

—

Στὸν ἴδιο τόπο τὸ σεμνό, σ' αὐτὸ τὸ δοξασμένο,
ποῦ βράβευσαν τὴν ἀρετή, τὴ χάρι, τὴν ἀνδρεία
οἱ πρόγονοί μας μιὰ φορά, δαφνοστεφανωμένο
τὸ μέτωπό σου πρόβαλε πατρίδα μας γλυκεῖα.

—

Καὶ τώρα, στὰ ἐρείπια τῆς πεθαμένης χώρας,
ἐκείνης ποῦ ἐσκόρπισε τὸ φῶς στὴν Οἰκουμένη,
ποῦ στὴν πνοὴ παράκαιρα σβύστηκε μαύρης ὥρας,
ξαναζωντάνεψ' ἡ παληὰ ἡ χώρα, ἡ πεθαμένη.

—

Καὶ χύνει λάμψι μαγική, λάμψι ποῦ δὲ θὰ σβύσῃ,
γιατ' ἕνας πόθος φλογερὸς τὴν ἄναψε μεγάλος,
ν' ἀναστηθῇ, περήφανο, πάλι τ' ἀρχαῖο κάλλος,
πάλι νὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλὰς καὶ φῶς πάλι νὰ χύσῃ.

Ξανθίππη Ι. Καλοστύπη

ΤΗι ΜΙΚΡΑι
ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΚΑΝΕΛΛΙΔΟΥ

Εἰς τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων της

Στὴ λουλουδόσπαρτη αὐγὴ
τῆς τρυφερᾶς ζωῆς σου,

ἀκόμη ἕνα ὁλόδροσο ἐφύτρωσε λουλοῦδι,
τοῦ χρόνου δῶρο μυστικό.
Σ' αὐτὴ τὴ 'μέρα τὴ φαιδρή,
τὴ 'μέρα τῆς γιορτῆς σου,
σὰν ἄρωμα προφητικό,
δέξου μικρούλα μιὰ εὐχὴ
ἕνα μικρὸ τραγοῦδι
ποῦ ἡ καρδιά μου σοῦ δωρεῖ :
Νἆ ν' ἡ ζωή σου γελαστή, ἀμέριμνη αἰώνια
ὅπως διαβαίνουν γελαστὰ τὰ παιδικά σου χρόνια.

Ξανθίππη Ι. Καλοστύπη

ΘΕΑΤΡΑ ΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Οἱ ἀφανεῖς κακοῦργοι. Καθ' ἃ εἴχομεν προαναγγείλει ὁ θίασος τῆς κ. Παρασκευοπούλου ἀνεβίβασε τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Μεγάλου Θεάτρου τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον πεντάπρακτον κοινωνικὸν δρᾶμα τοῦ κ. Θεμιστοκλέους Σολωμοῦ.

Ὁ κ. Θ. Σολωμός, ὁ γλαφυρὸς ποιητής, ὁ σοφὸς καὶ βαθὺς κοινωνιολόγος, ὁ καλὸς πατριώτης, πρώτην φορὰν παρουσιάζεται πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ ὡς δραματικὸς συγγραφεύς. Διὰ τοῦ ἔργου του ἠθέλησε νὰ καυτηριάσῃ τὴν τάξιν τῶν κηφήνων, οἵτινες ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς φιλίας προσκολλῶνται ὡς παράσιτα ἔντομα εἰς ἐντίμους οἰκογενείας, τὰς ὁποίας ἀνιλεῶς καταστρέφουν. Ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἐπίσης ἓν μάθημα εἰς τὰς ὑπάνδρους γυναῖκας, τὰς ἐπιζητούσας ἀθεμίτους συγκινήσεις ἐκτὸς τῆς οἰκιακῆς των ἑστίας καὶ αἵτινες τελειόνουν εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν αὐτοκτονίαν. Καὶ τὸ ἐπέτυχεν.

Ἀδιάφορον, ἐὰν τὸ ἔργον του δὲν παρουσιάζῃ τὴν γοργότητα τῆς ἐξελίξεως τῶν νεωτέρων δραμάτων. Εἶναι ἔργον παλαιᾶς ἴσως σχολῆς, ἀλλὰ συγκινοῦν, διδάσκον καὶ παρουσιάζον μίαν πιστὴν καὶ ἀκριβολόγον εἰκόνα τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τοῦ ὁποίου τὰς πληγὰς καὶ τὰ ἕλκη περικαλύπτει τὸ βερνίκιον τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὸ θέατρον ἦτο κατάμεστον κόσμου, σπανίως δὲ ἡ κ. Παρασκευοπούλου εἶχεν ἐκλεκτότερον ἀκροατήριον καὶ κοινωνίαν ἀριστοκρατικωτέραν νὰ τὴν χειροκροτῇ ἢ τὴν τῆς παρελθούσης Πέμπτης. Καὶ ἐχειροκροτήθη ἐπανειλημμένως, ὡς καὶ ὁ γέρων κηπουρὸς καὶ ὁ ὑποδυθεὶς τὸ πρόσωπον τοῦ Φιλίππου κ. Νίκας.

Ὁ ποιητὴς ἐπίσης ἐπανειλημμένως ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὄχι μόνον περὶ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὡς συνήθως γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ὁπόθεν ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἔργον του ἐξετιμήθη καὶ ὅτι ὁ κ. Θ. Σολωμός, ὁ θεραπεύων τὸν Ἑρμῆν καὶ τὰς μούσας ἐν ταὐτῷ, κατορθώνει νὰ ἀναδεικνύεται καὶ τούτων ὅσων καὶ ἐκείνου ἄξιος.

Συναυλία. Δύω ὡραιόταται καὶ ποικιλώταται συναυλίαι ἔκλεισαν τὴν καλλιτεχνικὴν ταύτην περίοδον τῆς ἐποχῆς. Ἡ τῶν Φιλομούσων μὲ τὸν Σαμάραν καὶ τὸν Ἀνεμογιάννην καὶ τοῦ «Παρνασσοῦ» ὑπὲρ οἰκογενείας ἀποθανόντος καλλιτέχνου μὲ θαυμασίους μονολόγους καὶ μονῳδίας καὶ Ἀνεμογιάννην καὶ Ρὼκ καὶ Καρυδιὰν καὶ Λάσκαρην. Ἡ ἐκ τῶν συναυλιῶν τούτων ἀπόλαυσις ἀφῆκεν ἐντυπώσεις ἀλησμονήτους, δι' ὧν θὰ ἀναζωογονούμεθα καὶ καθ' ὅλον τὸ ἄμουσον καυστικὸν θέρος, ὅτε ὡς μόνη ἀπόλαυσις μᾶς μένει ὁ φλοῖσβος τοῦ Φαληρικοῦ κύματος.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Ὁ κύριος Κοροζῆ, διευθυντὴς τοῦ γραφείου τῆς στατιστικῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ, ἀνέγνωσεν ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν.

Στηρίζων αὐτὸ ἐπὶ 24 χιλιάδων περιπτώσεων καταλήγει εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα·

Τὰ παιδία, τῶν ὁποίων ὁ πατὴρ εἶναι ἄνω τῶν 20 ἐτῶν, παρουσιάζουσιν ἀδύνατον κρᾶσιν, τὰ ἐκ πατέρων ἀπὸ 25 μέχρι τοῦ 45 ἔτους τῆς ἡλικίας των γεννώμενα παιδία εἶναι τὰ ἰσχυρότερα καὶ ρωμαλεώτερα, ἐνῷ τὰ γεννώμενα ὑπὸ γονέων ἄνω τῶν 45 ἐτῶν, εἶναι ἐπίσης ἀσθενικά. Ἐν τῇ γεννήσει ἐπιδρᾷ ὡσαύτως καὶ ἡ ἡλικία καὶ ἡ ὑγεία τῆς μητρός. Τὰ ὑγιέστερα καὶ ἀκμαιότερα παιδία γεννῶνται ὑπὸ μητέρων μεταξὺ τοῦ 25 ἕως 35 τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Ἀνάγκη δὲ πάντως ἡ μήτηρ νὰ εἶναι τοὐλάχιστον κατὰ δέκα ἔτη νεωτέρα τοῦ ἀνδρός, διότι ὅταν ἀμφότεροι εἶναι τῆς αὐτῆς ἡλικίας, γεννῶσι παιδία ἀσθενικά.

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

VIII

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ἀνὴρ ὠχρός, γηγηρακώς, κατάκοπος, κύπτων ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ αὐτοῦ, διέτρεχε τὰς ἐφημερίδας, ἀφίνων αὐτὰς νὰ πίπτωσιν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τοῦ τάπητος, μετὰ νευρικοῦ χλευαστικοῦ μειδιάματος. Ἦτο ὁ Γοδεφρουᾶ ὅστις δι' ὅλης τῆς νυκτὸς δὲν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀναμένων μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης τὸν ἄσωτον υἱόν, οὗτινος οἱ τελευταῖοι πικροὶ καὶ εἴρωνες λόγοι ἀντήχουν εἰσέτι εἰς τὰ ὦτά του. Ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν πικρίαν στιγμῶν τινων τοῦ βίου του καὶ ἐσυλλογίζετο ὅτι τὸ πᾶν ἔλειπεν αὐτῷ, τὸ πᾶν τῷ παρεῖχε θλίψεις, ἀφοῦ καὶ ὁ μόνος αὐτοῦ φίλος ἐδείκνυτο ἀχάριστος καὶ ἐστρέφετο κατ' αὐτοῦ.

Ποῦ βαίνω; — ἐσκέπτετο· — ποία τύχη μοὶ ἐπιφυλάσσεται εἰς τὸ ἑξῆς; Τί μὲ ἀναμένει κατὰ τὴν στροφὴν τῆς ὁδοῦ; Τί ἐναπολείπεται ἐκ τοῦ καλοῦ καὶ ὡραίου ὅπερ ἠθέλησα νὰ παραγάγω ἐν τῷ βίῳ μου; Ἡ τέχνη μοὶ διαφεύγει, καὶ ἡ ὑστάτη προσπάθειά μου θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ «Κωνσταντῖνος», ὃν δὲν ἠννόησαν! Ἡ φιλία μὲ προδίδει καὶ μὲ ἐγκαταλείπει! Ἡ δὲ Εὐγενία Σωδάλ!... ποθῶν νὰ δώσω αὐτῇ τὸ πᾶν· διεκύβευσα τὴν ὑπόληψιν της! θέλων νὰ κάμω αὐτὴν κόρην μου, ἐπετέλεσα τὴν ταραχὴν καὶ τὴν βάσανον τῆς ὑπάρξεώς μου!

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Πατρικίου διέκοψε τὰς ἀπογοητευτικὰς αὐτὰς σκέψεις τοῦ Γοδεφρουᾶ· ὁ φίλος αὐτοῦ, ἤρεμος καὶ ἀναλαβὼν τὰς δυνάμεις του ἐκ τοῦ λουτροῦ, ὅπερ ἔλαβε τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἀνακουφισθείς, ἐκάθησε κατέναντι τοῦ Γοδεφρουᾶ, χωρὶς νὰ τείνῃ εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Δυὸ λέξεις μόνον, τῷ εἶπε. Χθὲς τὴν ἑσπέραν σοὶ ὡμίλησα ὡς ἀγενής. Τὰ μυστικά σου σοὶ ἀνήκουσι καὶ οὐδόλως ὑποχρεοῦσαι νὰ μοὶ ἀποκαλύπτῃς αὐτά. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου δὲ βλέπω ὅτι σὲ ἐπλήγωσα βαθύτερον ἢ ὅσον ἐφανταζόμην. Συγχώρησόν μοι καὶ ἂς χωρισθῶμεν, καλοὶ φίλοι ὡς πρότερον

— Νὰ χωρισθῶμεν; ἐψιθύρισεν ὁ Ἀντώνιος ἀνατιναχθείς.

— Πρέπει! Φρονεῖς ὅτι θὰ συγκατατεθῶ ποτε νὰ ζῶ δι' ἐξόδων σου; Καὶ ἄνευ τῆς χθεσινῆς ἀτόπου πρὸς σὲ συμπεριφορᾶς μου, μᾶλλον ἄφρονος ἢ ἐνόχου, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι πάλιν ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ ἔπαυον φιλοξενούμενος παρὰ σοί. Ἀλλὰ φίλος σου θὰ εἶμαι πάντοτε, σοὶ ὀρκίζομαι τοῦτο ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς μητρός μου.

Ὁ Γοδεφρουᾶ ἀνεγείρων τὴν ὡραίαν καλλιτεχνικὴν κεφαλήν του καὶ προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ὀ-Φάρελ·

— Λοιπόν, πιστεύεις εἰς τοὺς ὅρκους; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, διότι πιστεύω εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὴν τιμήν. Ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ ὅρκος, ὃν σέβομαι πλειότερον ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι ἐκεῖνος ὃν ἤδη ἔκαμον. Εἶναι ἱερὸς καὶ ἅγιος δι' ἀμφοτέρους, καλέ μου Γοδεφρουᾶ, διότι ἐφόσον ζήσωμεν, ἡ ἀνάμνησις μιᾶς ἁγίας θὰ ἵπταται ὑπὲρ τὰς κεφαλάς μας, δι' ἐμὲ μὲν ὅπως ἐπικαλοῦμαι αὐτήν, διότι πολὺ τὴν ἠγάπων, σὺ δὲ διὰ νὰ τὴν εὐλογῇς, διότι τόσον καλῶς τὴν ἀνεπλήρωσας.

Ὁ διδάσκαλος ἠγέρθη, ἀφήρεσε τὸν ἐκ μέλανος ἐπιχνόου σκοῦφον αὐτοῦ καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰκόνα :

— Ἄκουσόν με, εἶπεν. Ὀρκίζομαι εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρός σου, ὅτι ἡ Εὐγενία Σωδὰλ δὲν ἔλαβε παρ' ἐμοῦ ἢ ἕνα καὶ μόνον πατρικὸν ἀσπασμόν, ὃν ἔθηκα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ἐνώπιον διακοσίων προσώπων, τὴν ἑσπέραν καθ' ἣν ὑπῆρξε τόσον τελεία ἐν τῇ πρώτῃ παραστάσει τοῦ «Κωνσταντίνου»,..

Ὁ Γοδεφρουᾶ ἐσταμάτησε, παραδόξως τεταραγμένος, ὅπερ ὁ Πατρίκιος ἀπέδωκεν εἰς τὸν καλλιτέχνην, ἐξ ἴσου ὑπερήφανον διὰ τὴν μαθητριάν του καὶ διὰ τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ᾐσθάνετο ἑαυτὸν τεταραγμένον ἐξ ὅσων ἤκουσε. Μὲ πιστεύεις; ἐπέμενε λέγων ὁ διδάσκαλος.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Χρῆσις τῆς ἀμμωνίας. Ἡ ἀμμωνία ἐντὸς μικρᾶς ποσότητος ὕδατος θερμοῦ ἀναλυομένη, καθαρίζει καὶ μαλακόνει τὸ δέρμα, ἡ δὲ εἰσπνοὴ αὐτῆς ἀμιγοῦς, κατευνάζει τὸν νευρικὸν πονοκέφαλον. Διὰ πανίου βρεχομένου δι' αὐτῆς καθαρίζονται τὰ ἀργυρᾶ σκεύη. Ἓν κοχλιάριον σούπας ἐξ αὐτῆς ἐντὸς κάδδου ὕδατος καθαρίζει θαυμασίως τὰς ὑέλους, καὶ τὰς ἐλαιογραφίας. Δι' αὐτῆς καθαρίζονται ἀνελπίστως οἱ τάπητες. καὶ Ἀφοῦ πρῶτον σαρωθῶσιν οὗτοι καλῶς, ἀρκεῖ νὰ διαλυθῶσιν ἐξ αὐτῆς δύο κοχλιάρια σούπας ἐντὸς κάδδου ὕδατος καὶ διὰ μεγάλου σπόγγου τριφθῇ καλῶς καθίσταται ὁ τάπης, καινουργής.

Τὰ μαῦρα κασμίρια, ἀναθάλλουν ἐὰν πλυθῶσιν ἐντὸς ὕδατος μὲ ἀμμωνίαν.

Διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν σχολείων

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Μονόλογοι, Διάλογοι καὶ Δραμάτια διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰς οἰκογενείας

Τιμᾶται δρ. 2 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 2

Ἀπευθυντέον: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην καὶ διεύθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ὁδὸς Αἰόλου ἀρ. 119. Ἀθήνας.

Εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰ κυριώτερα Βιβλιοπωλεῖα

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 45

Δέρματα ἐκλεκτά, τέχνη καὶ καλλαισθησία εὐρωπαϊκή, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Pinné διὰ τὴν Γαλλίαν.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ—ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Γραμμαὶ Ἀθηνῶν Π. Ν. Φαλήρου

Δρομολόγιον ἰσχῦον ἀπὸ τῆς Τετάρτης 3 Ἀπριλίου 1896

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον D'Athènes à Phalère				Ἐκ Φαλήρου εἰς Ἀθήνας Phalère à Athènes			
Π. Μ.		Μ Μ.		Π. Μ.		Μ. Μ.	
6.—	10.40	12.40	4.40	6.40	10.40	12.40	4.40
6.40	11 20	1.20	5.20	7.20	11.20	1.20	5.20
7.20	12.05	2.—	6.—	8.—	12.—	2.—	6.—
8.—	10.—	2.40	6.40	8.40	—	2.40	6.0
8.40		3.20	7 20	9.20		3.20	7.2
9.20		4.—	—	10.—		4.—	8.—

Τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.

Μ. Μ	Μ. Μ	Μ Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.05	3.10	6.10	12.—	3.30	6.30
12.40	3.40	6.40	12.40	4.—	7.—
1.20	4.10	7.10	1.30	4.30	7.3
—	4.40	7.40	2.—	5.—	8.—
2.10	5.10	—	2.30	5.30	8.30
2.40	5.40		3.—	6.—	

Ἐκ Καλλιθέας εἰς Ἀθήνας — Kalithéa à Athènes.
Π. Μ. 5.35 6.15 Μ. Μ. 9.10

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Καλλιθέαν — Athènes à Kalithéa.
Μ. Μ. 7.55 8.35 9.30

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΛΟΥΤΡΑ ΥΠΑΤΗΣ

Θαυματουργὸς ἰαματικὴ δύναμις

Ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς 10ης Ἀπριλίου

Ἀλάνθαστος θεραπεία

Ἐκζεμάτων πάσης φύσεως, Ἰσχιαλγίας, χρονίων βρογχιτικῶν καὶ ἐντερικῶν κατάρων, ρευματισμῶν κνημῶν, παθήσεων τῆς κύστεως καὶ τοῦ ὕπατος, μητρικῶν, ψωριάσεων, ὀσταλγιῶν πάσης φύσεως, ἐπιδερμικῶν νοσημάτων, ψαμιάσεων καὶ παθήσεων νεφρῶν.

Συγκοινωνία ἀποκλειστικὴ διὰ τοῦ Εὐοϊκοῦ κόλπου εἰς Λαμίαν καὶ Ὑπάτην δι' ἁμαξῶν. Εὑρίσκετε ἐκτὸς τῶν δημοσίων οἰκημάτων τὸ μέγαρον τοῦ Ν. Χατζίσκου μὲ 35 αἰθούσας μετὰ καὶ ἄνευ κλινοστωρμνῶν, Ἑστιατόριον εὐρωπαϊκώτατον, παντοπωλεῖον καὶ καφενεῖον μὲ πάντα τὰ εἴδη τροφῆς καὶ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ ποτά, κρεωπωλεῖον, γαλακτοπωλεῖον, κουρεῖον καὶ ὀδοντοϊατρεῖον. ὀπωραπωλεῖον καὶ κλίδανον. Εὐθυνία καὶ πρωθυμοτάτη περιποίησις. Ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον.

Οἱ Ἐνοικιασταὶ

— Βεβαίως, ἀπήντησε, στενάξας βαθέως ὁ νεανίας. Τί κρῖμα νὰ μὴ μοι τὸ ὁμολογήσῃς προηγουμένως!

— Ἀλλὰ διατὶ ἐγένετο ἄπιστος; ἐψιθύρισε πλήττων διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος;

—Ἐγὼ ὤθησα αὐτὴν εἰς τὸ στάδιον τοῦτο, ἀπήντησε λίαν καταπεπονημένος ὁ Γοδεφρουᾶ. Ἀ! φίλε μου, δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς πόσον πάσχω, ἐγώ, ὅστις ἐξηπάτησα τὴν νεάνιδα ταύτην, ἐξαπατήσας ἐμαυτόν! Ὑπέδειξα εἰς τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὴν τέχνην, τὴν ἐπιτυχίαν, τὴν δόξαν, στεφούσας τὸ μέτωπον αὐτῆς, ὅπερ ἐναπέμεινεν ἄγνόν. Ὠνειροπόλουν νὰ καταστήσω αὐτὴν ἀοιδόν, ὡς λέγεις, ἀλλ' ἀοιδὸν ἔνδοξον ἐν τῷ παρόντι, ἀξιομνημόνευτον ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ τοσοῦτον ὑψηλὰ ἀνελθοῦσαν, ἐν τῇ κοινῇ ἐκτιμήσει, ὥστε οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ δυνηθῇ ἡ ὑπόνοια νὰ θίξῃ αὐτήν. Ἀλλ' ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν βλέπω ὅτι τὰ ὄνειρά μου δὲν ἐπραγματοποιήθησαν! Καὶ ἐὰν ἐγνώριζες ὁπόσας ἔλαβον προφυλάξεις! Δὲν μεταβαίνω εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους, καὶ ὅταν ἡ μήτηρ της ἔρχηται παρ' ἐμοί, εἶναι πάντοτε μόνη... Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἄνανδρον αὐτὸ κοινὸν μολύνει καὶ τοὺς τρεῖς, τὴν μητέρα, τὴν κόρην, καὶ ἐμέ! Ἀτυχεῖς γυναῖκες! Ἀρκεῖ νὰ ἀγνοῶσι διὰ παντὸς τὴν μομφὴν ἣν ἐπιρρίπτουν ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὐδεὶς βραχίων δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὰς χωρὶς νὰ τὰς μολύνῃ πλειότερον!

Ὡμίλει μετὰ τοσούτου σθένους, ὥστε ὁ Ὀ-Φάρελ συνέλαβεν ὑποψίαν τινά. Καὶ ἀποτόμως, διατὶ δὲν νυμφεύεσαι αὐτήν; τὸν ἠρώτησε· θὰ ἦτο ἰσχυρότερον προστατευτικόν, αὐτῆς μέσον.

Ὁ διδάσκαλος ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ ῥίγους, συνεσπειρώθη ἐν τῷ ἀνακλήτρῳ αὐτοῦ.—Φρονεῖς ὅτι ἔχω τὸ ὕψος νεαροῦ μελλονύμφου; εἶπε προσποιούμενος εὐθυμίαν. Νὰ νυμφευθῶ μίαν νεάνιδα τοιούτου μέλλοντος, τοιαύτης καλλονῆς, ἧς ἠδυνάμην νὰ εἶμαι πατήρ; Λοιπὸν δὲν παρετήρησας αὐτὴν ποτέ;

— Τότε νυμφεύθητι γυναῖκα ὡραιοτέρας ἡλικίας καὶ ὀλιγώτερον ὡραίαν, Ἐφόσον σὲ παρατηρῶ, πλειότερον βλέπω ὅτι πολὺ ἔζησας μόνος· ἡ μόνωσις δὲ εἶναι φορτίον ὅπερ θὰ σὲ καταβάλῃ μετ' ὀλίγον· ἤδη ὑποκύπτεις.

— Ναί, ὁ βίος μου εἶναι ἀπεχθής, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἀνεκούφιζε καμμία γυνή· ἔχω ἀνάγκην στηρίγματος ἥττον ὀχληροῦ, ἄνευ κεφαλαλγιῶν, ἄνευ θροὸς ἐσθῆτων, εἶδος μυστικοσυμβούλου τῶν τραγῳδιῶν, συμμεριζομένου τὰ ὀλιγάριθμα ἄλλως τε μυστικά μου, ἀπαντῶντος εἰς τὰς ἐπιστολάς μας, αἵτινες εἰσι πλειότεραι, ἀντιγράφοντος κατὰ περίστασιν τὰς νότας μου, καὶ τὰ τριόλιά μου, κανονίζοντος τὰ ὡρολόγιά μου. Ἀλλὰ ποία θὰ ἐδέχετο παρ' ἐμοὶ τοιαύτην θέσιν, λέγε;

Ἐρυθρὰ χροιὰ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀ-Φάριλ καὶ ἀπήντησε, γελῶν βεβιασμένως: Λησμονεῖς νὰ ὑποδείξῃς καὶ τὴν ἀνταμοιβὴν τοῦ συντρόφου αὐτοῦ, ὃν ποθεῖς;

— Λησμονῶ πρὸ πάντων ὅτι ὁμιλῶ πρὸς τὸν ἀπόγονον τῶν Στούαρτ· καὶ ἀκριβῶς δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ συνομιλῶμεν ἄνευ διαφωνίας μεταξύ μας. Ἀλλά, θεέ μου, τί συνέβη εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐπαύλεώς σου;

Ὄντως μεταξὺ ἐκείνων ὑπῆρχε τὸ χωρίζον τοὺς φίλους καὶ τοὺς μᾶλλον ἀρρήκτως συνδεδεμένους, ὑπῆρχε μία γυνή.

—Ὄχι, πρὸ παντός πταίει ὁ οἶνος τῆς Καμπανίας, ὃν ἔπιον τὴν νύκτα ταύτην· ἀπήντησεν ὁ Πατρίκιος ἐν εἴδει δικαιολογήσεως.

—Ἐγὼ ἔχω ἄδικον, προσέθηκε τεθλιμμένος ὁ Ἀντώνιος, σύγνωθί μοι, καὶ ἂς χωρισθῶμεν, διότι θὰ σοὶ παρεμποδίσω τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον πορείαν σου! Φύγε, ἄφες με μόνον, ὡς σκύλλον, ὡς κτῆνος ποῦ εἶμαι. Ἀλλὰ πρῶτον, πρέπει νὰ κάμωμεν τοὺς λογαριασμούς μας· ἔχω καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν μου, ἥτις μοὶ ὑπενθυμίζει ὅτι ὀφείλω εἰσέτι πολλὰ χρήματα, πολλά, εἰς τὸν κληρονόμον τῆς κομίσσης Ὀ-Φάρελ, τῆς εὐεργέτιδός μου.

Ὁ Γοδεφρουᾶ, ἔστη ἀσθμαίνων καὶ μὴ δυνάμενος πλέων νὰ ὁμιλήσῃ. Βὴξ κατέλαβεν αὐτόν, θρόμβοι ἱδρῶτος ἔρρεον ἀπὸ τοῦ μετώπου του τοσοῦτον ἐφαίνετο δυστυχής.

(ἀκολουθεῖ)